

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 371/06-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. decembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti F., s. r. o., K., vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 S 19/03 zo 6. februára 2004 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sž-o-KS 92/2004 z 15. februára 2006 a porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Colného úradu v K. č. j. 1307/2002/KE-M z 20. novembra 2002, ako aj postupom a rozhodnutím Colného riaditeľstva Slovenskej republiky č. j. 1964/03-58/03/1 z 11. februára 2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti F., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. mája 2006 doručená sťažnosť spoločnosti F., s. r. o., K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 S 19/03 zo 6. februára 2004 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sž–o–KS 92/2004 z 15. februára 2006 a porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 13 dohovoru a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol k dohovoru“) postupom a rozhodnutím Colného úradu v K. (ďalej len „colný úrad“) č. j. 1307/2002/KE-M z 20. novembra 2002, ako aj postupom a rozhodnutím Colného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „colné riaditeľstvo“) č. j. 1964/03–58/03/1 z 11. februára 2003.

Zo sťažnosti vyplynulo, že: «Dňa 26. 3. 2001 začal Colný úrad K., podľa § 18 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, konanie vo veci zabránenia nedovolenému nakladaniu s tovarom (stroje na opracovanie kameňa), ktorý nemohol byť prepustený do colného režimu, pretože platba colného dlhu nebola uskutočnená a predbežným opatrením zakázal s týmto tovarom sťažovateľke nakladať (...). Dňa 11. 6. 2001, sp. zn. 4 K/2001/8/ZK, vydal Colný úrad K. rozhodnutie o predaji tovaru, za účelom úhrady colného nedoplatku tretieho subjektu, spoločnosti K. s. r. o. (...). Proti tomuto rozhodnutiu sa sťažovateľka odvolala k Colnému riaditeľstvu SR, odvolaním zo dňa 25. 6. 2001. Toto odvolanie bolo rozhodnutím Colného riaditeľstva SR zo dňa 18. 7. 2001, sp. zn. 30778/01-2956/01/1, zamietnuté (...). Podaním zo dňa 7. 8. 2001 sa sťažovateľka obrátila na Najvyšší súd SR so žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Colného riaditeľstva SR č. 30778/01-2956/01/1. Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 7. 11. 2001, č. k. 7 Sž 142/01 zrušil napadnuté rozhodnutie Colného riaditeľstva SR, zrušil rozhodnutie Colného úradu K. č. 4 K/2001/8/ZK a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie (...).

Vzhľadom na nečinnosť colnice vo veci, sťažovateľka sa podaním zo dňa 20. 5. 2002 obrátila na Najvyšší súd SR sa žalobou o preskúmanie zákonnosti postupu správneho orgánu, v ktorej namietala jeho nečinnosť vo veci. Najvyšší súd rozhodol rozsudkom zo dňa

11. 7. 2002, č. k. 7 SŽ 67/02, ktorým uložil žalovaným rozhodnúť vo veci do 30 dní, pričom zároveň vyslovil právny názor, že správne konanie voči sťažovateľke malo byť zastavené v celom rozsahu (...).

Dňa 16. 8. 2002 vydal Colný úrad K. pod č. 1474/2002 rozhodnutie o zastavení konania vo veci predaja tovaru (...).

Aj keď bola colnica v správnom konaní vo veci zabránenia nedovolenému nakladaniu s tovarom nečinná, ešte dňa 10. 4. 2002 začala nové samostatné správne konanie, vo veci vymerania colného dlhu sťažovateľke za predmetné strojno-technologické zariadenia (...). Dňa 2. 7. 2002 vydal Colný úrad K. pod č. j. 1153/2002 rozhodnutie o vymeraní colného dlhu za predmetné technologické zariadenia sťažovateľke (...). Dňa 20. 8. 2002 vydal Colný úrad K. pod č. j. 1486/2002 rozhodnutie o zaistení tovaru (strojov) v majetku sťažovateľky (...). Na základe podaného odvolania bolo Colným riaditeľstvom B., rozhodnutie o vymeraní cla (...) zrušené z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti a dňa 20. 11. 2002 pod č. j. 1307/2002/KE-M bolo Colným úradom K. vydané nové rozhodnutie o vymeraní cla sťažovateľke (...). Sťažovateľka sa proti tomuto rozhodnutiu podaním zo dňa 8. 12. 2002 odvolala k Colnému riaditeľstvu SR (...). Colné riaditeľstvo SR rozhodlo o odvolaní dňa 11. 2. 2003 pod č. j. 1964/03-58/03/1 tak, že sumu vymeraného cla zmenilo (...) a vo zvyšnej časti napadnuté rozhodnutie potvrdilo (...).

Sťažovateľka sa podaním zo dňa 09. 05. 2003 obrátila k Najvyššiemu súdu SR so žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaných, ktorá žaloba bola následne postúpená na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach (...). Krajský súd v Košiciach, rozsudkom zo dňa 6. 2. 2004, č. k. 2 S 19/03-54, žalobu zamietol (...). Sťažovateľka sa proti tomuto rozsudku odvolala k Najvyššiemu súdu SR odvolaním zo dňa 7. 4. 2004 (...), s doplnením odvolania zo dňa 20. 1. 2006 (...). Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 15. 2. 2006, č. k. 2 SŽ-o-KS 92/2004 prvostupňový rozsudok potvrdil (...).

Porušenie svojich (...) základných práv a ľudských práv a základných slobôd vidí sťažovateľka v nasledovných skutočnostiach:

II.A. Dvojité vymeranie colného dlhu za ten istý tovar.

Pôvodnému dovozcovi strojov (K. s. r. o.) bol za tento tovar, prepustený do záznamového obehu, vymeraný colný dlh dňa 12. 2. 1996, na základe § 149 colného zákona č. 618/1992 Zb., a to rozhodnutím č. 0566213600305...

Napadnutým rozhodnutím (...) bol sťažovateľke vymeraný nový, samostatný colný dlh, za ten istý tovar a to na základe § 397 ods. 7 písm. c) colného zákona č. 238/2001 Z. z.

Z predložených dokladov vyplýva, že colný dlh za obdobie prepustenia tovaru do viazaného obehu, bol vymeraný deklarantovi K. s. r. o. Následne sa deklarant dopustil porušenia podmienok stanovených colným orgánom (nevyvezenie tovaru v určenej lehote do zahraničia), s dôsledkom dovymerania colného dlhu, opäť deklarantovi K. s. r. o. Toto konanie deklaranta bolo posúdené ako colný delikt a sankcionované sumou 30.000,- Sk. Napriek tomu, že tento dlh je voči spoločnosti K. s. r. o. colným úradom evidovaný a od tejto spoločnosti vymáhaný a k prenosu povinnosti zaplatiť tento colný dlh na sťažovateľku nedošlo, colným orgánom bol sťažovateľke vymeraný nový, samostatný colný dlh za ten istý tovar, tento colný dlh je voči sťažovateľke evidovaný a od sťažovateľky vymáhaný. Štát má teda v súčasnosti colné pohľadávky z dovozu tohto tovaru vo výške 200 % sadzby prípustnej podľa zákona a základná práva a ľudské práva a základné slobody sťažovateľky boli týmto konaním porušené v nasledovnom rozsahu:

- čl. 2 (2) Ústavy SR: (...) Žiadne zákonné ustanovenie neumožňuje colnému orgánu vymeranie cla za ten istý tovar samostatne dvom subjektom. Porušenia tohto základného práva sťažovateľky sa dopustil žalovaný č. 4 (poznámka ústavného súdu: žalovaný č. 4 - colný úrad) svojim rozhodnutím o vymeraní colného dlhu (...) a žalovaný č. 3 (poznámka ústavného súdu: žalovaný č. 3 - colné riaditeľstvo) svojim zamietavým rozhodnutím o odvolaní sa sťažovateľky (...).

- čl. 46 (1) Ústavy SR: (...) Porušenia tohto základného práva sa dopustil žalovaný č. 3 tým, že v rozhodnutí o odvolaní sťažovateľky (...) potvrdil platnosť nezákonného stavu vyvolaného konaním žalovaného č. 4, žalovaný č. 2 (poznámka ústavného súdu: žalovaný č. 2 - krajský súd) tým, že vo svojom rozsudku (...) vo veci preskúmania zákonnosti konania žalovaných č. 4 a 3, potvrdil platnosť vyvolaného nezákonného stavu a žalovaný č. 1 (poznámka ústavného súdu: žalovaný č. 1 - najvyšší súd) tým, že svojim arbitrárnym rozsudkom vo veci odvolania sa sťažovateľky (...), vydaným v rozpore s jeho judikátom č. 78/2000, rozhodol o definitívnej platnosti nezákonného stavu vyvolaného žalovanými č. 3 a 4.

- čl. 6 ods. 1 Dohovoru: (...) O spravodlivom preskúmaní veci nie je možné hovoriť vtedy, ak je výsledkom takéhoto preskúmania rozhodnutie, ktorého podstata nemá oporu

v platnom zákone a ktoré rozhodnutie je nutné považovať za arbitrárne, súc vydané v rozpore s platným judikatórnym rozhodnutím súdu o takej istej otázke. Porušenia tohto práva sa dopustili žalovaní č. 1 a 2, svojimi rozhodnutiami (...).

- čl. 13 Dohovoru: (...) Porušenia tohto práva, vo väzbe na čl. 6 (1) Dohovoru sa dopustil žalovaný č. 1 svojim rozhodnutím (...), kedy využitie opravného prostriedku sťažovateľky voči prvostupňovému rozsudku súdu (...) ostalo vo formálnej rovine, bez reálnej efektivity a účinnosti tohto opravného prostriedku. Porušenie tohto práva, vo väzbe na čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru sa ďalej dopustil žalovaný č. 3, keď svojim vadným rozhodnutím (...) pripúšťajúcim dvojité vymeranie cla pripustil nezákonné obmedzenie sťažovateľky pokojne užívať svoj majetok a teda, vzhľadom na nezákonnosť takéhoto obmedzenia porušil právo sťažovateľky vyplývajúce z čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru.

- čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru: žalovaný č. 4 vymeral sťažovateľke rozhodnutím zo dňa 2. 7. 2002 colný dlh (...). Výzvou zo dňa 29. 7. 2002 vyzval žalovaný č. 4 sťažovateľku na zaplatenie colného dlhu (...). Týmto boli splnené zákonné podmienky na zaistenie tovaru v majetku sťažovateľky, čo žalovaný č. 4 urobil svojim rozhodnutím zo dňa 20. 8. 2002 (...). Sťažovateľka sa odvolala ako voči rozhodnutiu o vymeraní colného dlhu, tak aj voči výzve na jeho zaplatenie. Obe tieto odvolania boli úspešné. Výzva na zaplatenie colného dlhu bola zrušená rozhodnutím žalovaného č. 4 zo dňa 6. 9. 2002 (...) a rozhodnutie o vymeraní colného dlhu bolo zrušené rozhodnutím žalovaného č. 3 zo dňa 16. 9. 2002 (...). Týmto zanikli zákonné dôvody na zaistenie majetku sťažovateľky v zmysle rozhodnutia žalovaného č. 4 o jeho zaistení. Žalovaný č. 4 svoje rozhodnutie o zaistení tovaru po tomto termíne nezrušil, ale ponechal ho v platnosti, až kým dňa 20. 11. 2002 opätovne nevymeral sťažovateľke colný dlh (...). Právo sťažovateľky podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru bolo porušené v období od 16. 9. 2002 do 20. 11. 2002, kedy bol jej majetok zaistený bez splnenia zákonných podmienok a jej právo pokojne užívať svoj majetok bolo nezákonne obmedzené – porušené. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje aj na fakt, že v období 16. 9. 2002 – 20. 11. 2002 pokračovalo správne konanie vo veci vymerania colného dlhu, boli vykonávané úkony, predkladané a vyhodnocované dôkazy. Základným atribútom správneho konania má byť rovnosť všetkých účastníkov, ako aj spravodlivosť a zákonnosť. Ponechanie rozhodnutia o zaistení tovaru v platnosti aj počas

toho obdobia, bez existencie zákonného dôvodu uvedeného v § 96 ods. 1 písm. a), bod 3) colného zákona č. 238/2001 Z. z. však poukazuje na nedodržanie uvedených atribútov správneho konania a zbytočnosť úkonov vykonávaných v tomto konaní vzhľadom na evidentnú prejudíciu výsledku tohto správneho konania žalovaným č. 4, čo sa nakoniec odzrkadlilo aj vo vydanom rozhodnutí o vymeraní colného dlhu dňa 20. 11. 2002 (...).

II.B. Prekážka „res iudicata“ z obdobia r. 1995 – 1998.

(...) základom oboch správnych konaní bol jeden a ten istý skutok a to, nevyvezenie tovaru do zahraničia dňa 23. 5. 1995. Kým v ukončenom správnom konaní voči spoločnosti K. s. r. o. v r. 1998 bol tento skutok posúdený podľa § 199 (1b) vtedy platného colného zákona s postihovými dôsledkami voči osobám uvedeným v § 199 (3) colného zákona [čomu odpovedajú ust. § 397 (8, 9) colného zákona č. 238/2001 Z. z.], v novom správnom konaní voči sťažovateľke, bol ten istý, identický skutok prekvalifikovaný na iné porušenie povinnosti, konkrétne podľa § 397 (6, 7) colného zákona č. 238/2001 Z. z. čomu odpovedajú ust. § 198 colného zákona č. 180/1996 Z. z.

Sťažovateľka namieta, že vec nevyvezenia zariadení v r. 1995 po skončení obdobia záznamového obehu a ich ponechania v tuzemsku za ich pokračujúceho ďalšieho používania, bola predmetom právoplatne skončeného správneho konania a nové správne konanie v tej istej veci, začaté voči sťažovateľke dňa 10. 4. 2002, s účelovým prehodnotením dôsledkov vadného konania spoločnosti K. s. r. o. v r. 1995, je zaťažené prekážkou rozhodnutej veci.

Colný úrad K. ani Colné riaditeľstvo SR, nepostupovali v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami, s porušením zákona v neprospech sťažovateľky. Krajský súd Košice ani NS SR nevyhoveli námietkam sťažovateľky a stotožnili sa s nezákonným stanoviskom colných orgánov. Týmto došlo k porušeniu nasledovných základných práv a ľudských práv a základných slobôd sťažovateľky v nasledovnom rozsahu:

- čl. 2 (2) Ústavy SR: (...) Žiadne zákonné ustanovenie neumožňuje colnému orgánu bez preukázania splnenia zákonných podmienok vedenie nového správneho konania, s prehodnotením charakteru a dôsledkov porušenia colným orgánom stanovených podmienok treťou osobou, v tej istej veci, ktorá už bola v minulosti predmetom správneho konania a v správnom konaní bola právoplatne ukončená. Porušenia tohto základného práva sťažovateľky sa dopustil žalovaný č. 4 svojim rozhodnutím o vymeraní colného dlhu (...)

v rámci nového správneho konania a žalovaný č. 3 svojim zamietavým rozhodnutím o odvolaní sa sťažovateľky (...). Porušenia tohto práva zo strany Krajského súdu v Košiciach a NS SR došlo tým, že aj napriek nezávislosti súdov v rozhodovaní o sporných otázkach, pri vyhodnocovaní dôkazov nemôžu súdy dospieť k záverom, ktoré sú v zrejmom rozpore s platnými zákonnými ustanoveniami, nakoľko takého rozhodnutia súdov je nutné považovať za rozhodnutia v rozpore s ust. čl. 144 (1) Ústavy SR.

- čl. 46 (1) Ústavy SR: (...) Porušenia tohto základného práva sa dopustil žalovaný č. 3 tým, že v rozhodnutí o odvolaní sťažovateľky (...) potvrdil platnosť nezákonného stavu vyvolaného konaním žalovaného č. 4, žalovaný č. 2 tým, že vo svojom rozsudku (...) vo veci preskúmania zákonnosti konania žalovaných č. 4 a 3, potvrdil platnosť vyvolaného nezákonného stavu a žalovaný č. 1 tým, že svojim rozsudkom vo veci odvolania sa sťažovateľky (...) s vyslovenými právnymi názormi, ktoré sú v rozpore s príslušnými zákonnými ustanoveniami, rozhodol o definitívnej platnosti nezákonného stavu vyvolaného konaním žalovaných č. 3 a 4.

- čl. 6 ods. 1 Dohovoru: (...) O spravodlivom preskúmaní veci súdom nie je možné hovoriť vtedy, ak je výsledkom takéhoto preskúmania rozhodnutie, ktorého podstata nemá oporu v platnom zákone. Porušenia tohto práva sa dopustili žalovaní č. 1 a 2, svojimi rozhodnutiami (...).

- čl. 13 Dohovoru: (...) Porušenia tohto práva vo väzbe na čl. 6 (1) Dohovoru sa dopustil žalovaný č. 1 svojim rozhodnutím (...), kedy využitie opravného prostriedku sťažovateľky voči prvostupňovému rozsudku súdu (...) ostalo vo formálnej rovine, bez reálnej efektivity a účinnosti tohto opravného prostriedku. Porušenia tohto práva, vo väzbe na čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru sa ďalej dopustil žalovaný č. 3, keď svojim vadným rozhodnutím (...) pripúšťajúcim nové správne konanie v tej istej veci konania tej istej osoby (K. s. r. o.) za súčasného prehodnotenia skutkovej podstaty tohto konania, pripustil nezákonné obmedzenie sťažovateľky pokojne užívať svoj majetok (správne konanie prebiehalo za situácie zaistenia majetku sťažovateľky) a teda vzhľadom na nezákonnosť takéhoto obmedzenia porušil právo sťažovateľky vyplývajúce z čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru.

- čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru: žalovaný č. 4 vymeral sťažovateľke rozhodnutím zo dňa 2. 7. 2002 colný dlh (...). Výzvou zo dňa 29. 7. 2002 vyzval žalovaný

č. 4 sťažovateľku na zaplatenie colného dlhu (...). Týmto boli splnené podmienky na zaistenie tovaru v majetku sťažovateľky, čo žalovaný č. 4 urobil svojim rozhodnutím zo dňa 20. 8. 2002 (...). Sťažovateľka sa odvolala ako voči rozhodnutiu o vymeraní colného dlhu, tak aj voči výzve na jeho zaplatenie. Obe tieto odvolania boli úspešné. Výzva na zaplatenie colného dlhu bola zrušená rozhodnutím žalovaného č. 4 zo dňa 6. 9. 2002 (...) a rozhodnutie o vymeraní colného dlhu bolo zrušené rozhodnutím žalovaného č. 3 zo dňa 16. 9. 2002 (...). Týmto zanikli zákonné dôvody na zaistenie majetku sťažovateľky, v zmysle rozhodnutia žalovaného č. 4 o jeho zaistení. Žalovaný č. 4 svoje rozhodnutie o zaistení tovaru po tomto termíne nezrušil, ale ponechal ho v platnosti, až kým dňa 20. 11. 2002 opätovne nevymeral sťažovateľke colný dlh (...). Právo sťažovateľky podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru bolo porušené v období od 20. 8. 2002 až doteraz, kedy je jej majetok zaistený bez splnenia zákonných podmienok počas celého obdobia správneho konania vo veci vymerania colného dlhu aj napriek tomu, že toto konanie prebiehalo za namietanej prekážky rozhodnutej veci a právo sťažovateľky pokojne užívať svoj majetok bolo nezákonne obmedzené – porušené.

II.C. Predbežné opatrenia a zaistenie majetku sťažovateľky.

Sťažovateľka namieta, že predbežnými opatreniami, vychádzajúcimi z nezákonného správneho konania vo veci zabránenia nedovolenému nakladaniu s tovarom, boli nezákonne obmedzené jej vlastnícke práva k dotknutému tovaru, ako aj práva z vlastníctva tohto tovaru vyplývajúce.

Sťažovateľka ďalej namieta, že obmedzenie jej vlastníckych práv colným orgánom v období 25. 7. 2001 – 23. 10. 2001 a 11. 1. 2002 – 2. 9. 2002 sa neopieralo o žiadne zákonné ustanovenie, jednalo sa o svojvoľné konanie colného orgánu bez existencie právneho titulu na takéto konanie.

Ďalej sťažovateľka namieta, že obmedzenie jej vlastníckych práv zaistením tovaru v období 20. 8. 2002 až dodnes, vychádza zo správneho konania, ktorého predmet je nezákonný, ako to už sťažovateľka vyššie odôvodnila.

Namietaným vadným konaním žalovaných došlo k porušeniu:

- čl. 2 (2) Ústavy SR: (...) Žiadne zákonné ustanovenie neumožňuje colnému orgánu obmedzovať vlastnícke práva a práva z vlastníctva vyplývajúce bez toho, aby boli pre uloženie takéhoto obmedzenia splnené zákonné podmienky. Rovnako zákon neumožňuje

obmedzovať vlastnícke práva odôvodnené nezákonným správnym konaním realizovaným v rozpore so zákonnými ustanoveniami. Porušenia tohto základného práva sťažovateľky sa dopustil žalovaný č. 4 svojimi rozhodnutiami o predbežných opatreniach a o zaistení tovaru (...), žalovaný č. 3 svojimi zamietavými rozhodnutiami o odvolaniach sa sťažovateľky (...).

- čl. 20 (1) Ústavy SR: každá fyzická či právnická osoba má právo vlastníť majetok, pričom vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. K právu vlastníť majetok neodňateľne patrí aj právo s týmto majetkom nakladať podľa vlastného uváženia a poberať požitky z tohto vlastníctva vyplývajúce. Toto právo je možné obmedziť len zo zákonných dôvodov, spôsobom upraveným v zákone. Obmedzenie tohto práva bez existencie zákonných dôvodov, alebo odôvodňovanie obmedzenia tohto práva dôvodmi právne vadnými či vychádzajúcimi z iného právne vadného alebo nezákonného konania, je obmedzením tohto práva v rozpore s týmto ústavným článkom. Porušenia tohto ústavného článku sa dopustili ako žalovaný č. 4, tak aj žalovaný č. 3.

- čl. 46 (1) Ústavy SR: (...) Porušenia tohto základného práva sa dopustil žalovaný č. 3 tým, že v rozhodnutí o odvolaní sťažovateľky (...) potvrdil platnosť nezákonného stavu vyvolaného konaním žalovaného č. 4, žalovaný č. 2 tým, že vo svojom rozsudku (...) vo veci preskúmania zákonnosti konania žalovaných č. 4 a 3, potvrdil platnosť vyvolaného nezákonného stavu a tým aj zdanlivú zákonnosť zaistenia majetku sťažovateľky a žalovaný č. 1 tým, že svojim arbitrárnym rozsudkom vo veci odvolania sa sťažovateľky (...), vydaným v rozpore s jeho judikátom č. 78/2000, rozhodol o definitívnej platnosti nezákonného stavu vyvolaného žalovanými č. 3 a 4, s dôsledkami obmedzenia ústavného práva sťažovateľky podľa čl. 20 (1) Ústavy SR, ako aj jej ľudského a základného práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

- čl. 6 ods. 1 Dohovoru: podľa tohto ľudského práva a základnej slobody má sťažovateľka, okrem iného, právo, aby bola jej vec preskúmaná súdom spravodlivo. O spravodlivom preskúmaní veci nie je možné hovoriť vtedy, ak je výsledkom takéhoto preskúmania rozhodnutie, ktorého podstata nemá oporu v platnom zákone a ktoré rozhodnutie je nutné považovať za arbitrárne súc vydané v rozpore s platným judikatórnym rozhodnutím súdu o takej istej otázke. Porušenia tohto práva sa dopustili žalovaní č. 1 a 2,

svojimi rozhodnutiami (...), s dôsledkami porušenia čl. 20 (1) Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru.

- čl. 13 Dohovoru: (...) Porušenia tohto práva, vo väzbe na čl. 6 (1) Dohovoru sa dopustil žalovaný č. 1 (...) a žalovaný č. 2 svojim rozhodnutím (...), kedy využitie opravného prostriedku sťažovateľky voči prvostupňovému rozsudku súdu (...) aj voči rozhodnutiu žalovaného č. 3 ostalo vo formálnej rovine, bez reálnej efektivity a účinnosti tohto opravného prostriedku, s dôsledkami porušenia čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru. Porušenia tohto práva, vo väzbe na čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru sa ďalej dopustil žalovaný č. 3, keď svojim vadným rozhodnutím (...) pripúšťajúcim nezákonné dvojité vymeranie cla pripustil nezákonné obmedzenie sťažovateľky pokojne užívať svoj majetok a teda, vzhľadom na nezákonnosť takéhoto obmedzenia porušil právo sťažovateľky vyplývajúce z čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru.

- čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru: sťažovateľka označuje tie isté dôvody, ktoré uviedla v časti namietajúcej porušenie čl. 20 (1) Ústavy SR.

II.D. Dve súbežné správne konania v tej istej veci, za nerešpektovania rozsudkov NS SR.

Rozhodnutím zo dňa 26. 3. 2001 (...) začal colný orgán správne konanie vo veci zabránenia nedovolenému nakladaniu s tovarom, ktorý nemohol byť prepustený do colného režimu, pretože platba colného dlhu nebola uskutočnená.

Výsledkom tohto správneho konania bolo rozhodnutie zo dňa 11. 6. 2001 (...) o predaji tovaru.

Z rozsudku NS SR č. k. 7 Sž 67/02 vyplýva, že podľa právneho záveru súdu (...) „mal správny orgán konanie voči sťažovateľke zastaviť v plnom rozsahu.“

Podľa tvrdení colného orgánu, dňa 10. 4. 2002 začalo nové samostatné správne konanie vo veci vymerania colného dlhu za tovar dovezený do režimu dočasného použitia.

Výsledkom tohto správneho konania bolo rozhodnutie o vymeraní colného dlhu zo dňa 20. 11. 2002 (...).

Sťažovateľka zdôrazňuje, že rozhodnutie o zastavení konania vo veci predaja strojov bolo vydané predtým už dňa 16. 8. 2002 (...), čo vylučuje súvis zaistenia tovaru s týmto konaním.

Colný orgán tvrdí a s týmto tvrdením sa stotožnil aj prvostupňový a odvolací súd, že konanie vo veci vymerania colného dlhu je novým samostatným konaním, ktoré nesúvisí s konaním o predaji tovaru. Avšak z rozhodnutia o zaistení tovaru nad akúkoľvek pochybnosť vyplýva, že dôvody tohto tzv. druhého správneho konania sú identické s dôvodmi prvého správneho konania vo veci zabránenia nedovolenému nakladaniu s tovarom.

Sťažovateľka v rôznych podaniach opakovane namietala prekážku rozhodnutej veci (rozhodnutie o predaji tovaru zrušené rozsudkom NS SR s vyslovením právnych názorov, že sťažovateľka nie je colným dlžníkom ani jeho právnym nástupcom), pričom colný orgán odôvodňuje zákonnosť nového samostatného správneho konania v inej veci tým, že v priebehu prvého správneho konania zistil nové skutočnosti, na ktorých nové správne konanie založil.

Sťažovateľka namieta, že k základnej chybe pri posudzovaní jej námietok a konania správneho orgánu dochádza z dôvodu nesprávneho definovania kauzy, kedy sa výsledok riešenia kauzy zamieňa s kauzou samotnou.

Správne konanie začaté dňa 26. 3. 2001 bolo ukončené rozhodnutím, zrušeným rozsudkom NS SR, s právnym názorom NS SR, že konanie v kauze malo byť voči sťažovateľke zastavené. Sťažovateľka tvrdí, že kauzou je zabránenie nedovolenému nakladaniu s tovarom, a výsledkom rozhodnutia v tejto kauze je predaj tovaru. Uvedený predaj tovaru sám o sebe nemôže byť kauzou, nakoľko bez splnenia iných zákonných podmienok predaj tovaru môže byť uskutočnený len vlastníkom, ale nie colným orgánom.

Následne colný orgán rozhodnutím zo dňa 16. 8. 2002 zastavil konanie vo veci predaja tovaru (...). Odhliadnuc od skutočnosti, že takéto správne konanie neprebiehalo, bol tento úkon správneho orgánu nadbytočný, nakoľko rozhodnutie o predaji tovaru bolo už predtým zrušené rozsudkom NS SR č. k. 7 Sž 142/01. Sťažovateľka tvrdí, že rozhodnutie o zastavení konania vo veci predaja tovaru bolo vedome účelovým krokom správneho orgánu s cieľom dosiahnutia stavu možnosti pokračovania v konaní proti sťažovateľke obídením záväzného právneho názoru NS SR (...).

To, že súdy napriek námietkam sťažovateľky poukazujúcim na účelovo premenované správne konanie tieto námietky ponechali bez povšimnutia a akceptovali namietané

porušenie princípu kauzality správnym orgánom, ktoré implementovali do svojich rozsudkov, považuje sťažovateľka za hrubé porušenie jej práva na spravodlivý proces.

K podobnému porušeniu princípu kauzality došlo aj v prípade správneho konania vo veci vymerania colného dlhu sťažovateľke. Sťažovateľka namieta, že vymeranie colného dlhu nemôže byť kauzou samou o sebe, nakoľko colný dlh sa nemôže vymerať bez príčiny vedúcej k jeho vymeraniu. Kauzou teda môže byť odňatie tovaru colnému dohľadu, návrh deklaranta na prepustenie tovaru, zabránenie nedovolenému nakladaniu s tovarom a pod., ktoré môžu vyústiť do rozhodnutia o vymeraní colného dlhu.

Vzhľadom na vyššie uvedené sťažovateľka namieta, že obe správne konania boli konaniami v tej istej veci a to zabránenie nedovolenému nakladaniu s tovarom za ktorý nebol uhradený colný dlh, s prekážkou res iudicata vo veci konania nazvaného ako konanie vo veci vymerania colného dlhu sťažovateľke.

Podľa názoru sťažovateľky došlo vyššie popísaným konaní k porušeniu:

- čl. 46 (1) Ústavy SR: (...). Porušenia tohto základného práva sa dopustil žalovaný č. 3 tým, že v rozhodnutí o odvolaní sťažovateľky (...) potvrdil platnosť nezákonného stavu vyvolaného konaním žalovaného č. 4, žalovaný č. 2 tým, že vo svojom rozsudku (...) vo veci preskúmania zákonnosti konania žalovaných č. 4 a 3, potvrdil platnosť vyvolaného nezákonného stavu a žalovaný č. 1 tým, že svojím arbitrárnym rozsudkom vo veci odvolania sa sťažovateľky (...), vydaným v rozpore s jeho judikátom č. 78/2000, rozhodol o definitívnej platnosti nezákonného stavu vyvolaného žalovanými č. 3 a 4, to všetko za akceptovania stavu namietaného porušenia princípu kauzality v správnom konaní, za súčasného nerešpektovania rozsudkov NS SR v danej veci;

- čl. 6 ods. 1 Dohovoru: podľa tohto ľudského práva a základnej slobody má sťažovateľka, okrem iného právo, aby bola jej vec preskúmaná súdom spravodlivo. O spravodlivom preskúmaní veci nie je možné hovoriť vtedy, ak je výsledkom takéhoto preskúmania rozhodnutie, ktorého podstata nemá oporu v platnom zákone a ktoré rozhodnutie je nutné považovať za arbitrárne, súc vydané v rozpore s platným judikatórnym rozhodnutím súdu o takej istej otázke, za nerešpektovania elementárneho princípu logiky založeného na kauzalite javov. Porušenia tohto práva sa dopustili žalovaní č. 1 a 2, svojimi rozhodnutiami (...).

- čl. 13 Dohovoru: (...) Porušenia tohto práva, vo väzbe na čl. 6 (1) Dohovoru sa dopustil žalovaný č. 1 svojim rozhodnutím (...), kedy využitie opravného prostriedku sťažovateľky voči prvostupňovému rozsudku (...) ostalo vo formálnej rovine, bez reálnej efektivity a účinnosti tohto opravného prostriedku, za akceptovania stavu porušeného princípu kauzality v správnom aj súdom konaní a za stavu akceptovania nerešpektovania rozsudku NS SR č. 7 Sž 67/02 žalovaným č. 4 a 3.

II.E. Ďalšie pochybenia prvostupňového aj odvolacieho súdu, s dôsledkami porušenia čl. 46 (1) Ústavy SR v rozsahu práva na účinný a efektívny opravný prostriedok, čl. 6 (1) Dohovoru v rozsahu práva na spravodlivé prejednanie veci súdom a čl. 13 Dohovoru v rozsahu práva na účinný a efektívny prostriedok nápravy pred národným orgánom vo vzťahu k porušeniu čl. 6 (1) Dohovoru.

Sťažovateľka namieta, že rozhodnutia súdov o otázke, či mala vedomosť o odňatí tovaru spod colného dohľadu pri kúpe predmetného tovaru, založené na nepriamych dôkazoch, vyhodnocovaných prostriedkami logického myslenia, popierajú právo sťažovateľky na spravodlivý proces aj napriek zdanlivej bezchybnosti použitej logiky, sú založené na ignorovaní sťažovateľkou predložených listinných dôkazoch a logiky vysvetlení podaných účastníkmi správneho konania. Okrem uvedeného, právo na spravodlivý proces bolo porušené tým, že súdy nevyhodnotili možné dôsledky vadných konaní a rozhodnutí správneho orgánu v r. 1995 – 1998 a nezhodnotili, do akej miery sa tieto vady mohli prípadne premietnuť do konania sťažovateľky. Práve naopak, dôsledky vadných postupov a rozhodnutí správneho orgánu v minulosti, boli v celom rozsahu pričítané na vrub sťažovateľky.

(...) sťažovateľka namieta porušenie svojho práva na spravodlivý proces, nakoľko súdy uprednostnili vágnu, aj keď na prvý pohľad možno logickú konštrukciu colného orgánu zloženú z nepriamych a pozmenených dôkazov, pred listinnými dôkazmi sťažovateľky, za ignorovania časti dôkazov a nevykonania časti navrhovaných dôkazov, podporených rovnako logickou konštrukciou z ďalších nepriamych dôkazov, ktorá je logická a je na jej základe možné dospieť k iným skutkovým zisteniam, a to v prospech sťažovateľky.

Nakoniec sťažovateľka navrhla podaním zo dňa 20. 1. 2006 odvolaciemu súdu, aby pred rozhodnutím vo veci doplnil dokazovanie a oboznámil sa s relevantnou časťou

protokolu NKÚ (...), ktorá preverovala aj podnet sťažovateľky zo dňa 24. 9. 2003 a ktorý bol na NKÚ zaevidovaný pod č. 5411/03/1.3/BU a týkal sa práve konania Colného úradu K. v predmetnej veci, v období r. 1995 - 2001. Odvolací súd tento návrh na doplnenie dokazovania vyhodnotil ako žalobu podanú dňa 20. 11. 2006 a odmietol ho, nakoľko sa malo jednať o dôkaz vykonaný po skončení správneho konania. Sťažovateľka voči takémuto hodnoteniu jej návrhu na doplnenie dokazovania namieta, a poukazuje na fakt, že v predmetnom protokole o kontrole sú podchytené úkony colnice z obdobia pred začatím a počas priebehu predmetného správneho konania.

Sťažovateľka má neoverené informácie o závažnosti zistení NKÚ, relevantných k predmetu tejto sťažnosti. Sťažovateľka navrhuje Ústavnému súdu, aby sa pred rozhodnutím o tejto sťažnosti s predmetným protokolom o kontrole oboznámil a vykonal ho ako dôkaz v konaní. Sťažovateľka nemá zákonnú možnosť ako tento dôkaz zabezpečiť, súdu však táto právomoc vyplýva z ust. § 128 OSP.

Sťažovateľka podľa svojho názoru preukázala, že k porušeniu jej práv nedošlo náhodným, jednorázovým pochybením, ale pokračujúcim konaním žalovaných v rozpore s platnými zákonmi a to aj v dobe, keď si už nesporne museli byť vedomí toho, že konajú účelovo, vedome v neprospech sťažovateľky, ktorým konaním ju nielen poškodili na označených právach, ale vyvolali stav nárastu jej pasív o sumu 28 mil. Sk a teda vedome ju poškodili aj finančne.

Žalovaní v 1. a 2. rade tento nezákonný stav nenapravili, aj keď zákonné dôvody na nápravu tohto poruchového stavu boli dané, ale jednostranne sa priklonili k tvrdeniam žalovaných v 3. a 4. rade a to aj vtedy, keď dôkazy vykonané alebo navrhované v správnom konaní, takého tvrdenia jednoznačne vyvracali. Týmito rozhodnutiami, v rozpore so zásadami spravodlivého súdneho konania, dali väčšiu váhu nepodloženým tvrdeniam orgánu štátu, pred závažnými listinnými dôkazmi sťažovateľky.

Po celú dobu tohto konania, od marca 2001 až doteraz, teda po dobu viac než 5 rokov je sťažovateľka obmedzená v možnosti uplatňovania svojich vlastníckych práv k napadnutému majetku, s dôsledkom totálnej poruchy v jej činnosti, s vyvolanou nutnosťou prepustenia všetkých zamestnancov a s vyvolaným dôsledkom totálneho rozpadu jej dodávateľsko-odberateľských obchodných väzieb. Náprava tohto poruchového stavu do stavu pred poruchou už nebude možná.

Z uvedených dôvodov navrhuje sťažovateľka Ústavnému súdu SR, aby jej priznal primeranú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, vo výške 10 % zo sumy, ktorou jej orgán štátu nezákonne zaťažil jej aktíva, teda čiastku 2.884.168,- Sk.»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim rozhodnutím č. k. 2 Sž-o-KS 92/2004 zo dňa 15. 2. 2006, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 S 19/03 zo dňa 06. 02. 2004, porušil sťažovateľkino právo vyplývajúce z čl. 2 (2) Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 (1) Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jej práva zakotvené v čl. 6 ods. 1 a v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Krajský súd v Košiciach svojim rozhodnutím č. k. 2 S 19/03 zo dňa 06. 02. 2004, porušil sťažovateľkino právo vyplývajúce z čl. 2 (2) Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 (1) Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jej práva zakotvené v čl. 6 ods. 1 a v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky svojim rozhodnutím č. j. 1964/03-58/03/1 zo dňa 11. 02. 2003, ako aj postupom ktorý tomuto rozhodnutiu predchádzal, predstavujúcim iný zásah, porušil sťažovateľkino právo vyplývajúce z čl. 2 (2) Ústavy Slovenskej republiky, základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 (1) Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 (1) Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jej práva zakotvené v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Colný úrad K. svojim rozhodnutím č. j. 1307/2002/KE-M zo dňa 20. 11. 2002 ako aj postupom ktorý tomuto rozhodnutiu predchádzal, predstavujúcim iný zásah, porušil sťažovateľkino právo vyplývajúce z čl. 2 (2) Ústavy Slovenskej republiky, základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 (1) Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 (1) Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jej právo zakotvené v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Sž-o-KS 19/2004 zo dňa 15. 02. 2006, zrušuje rozhodnutie Krajského súdu

v Košiciach č. k. 2 S 19/03 zo dňa 06. 02. 2004, zrušuje rozhodnutie Colného riaditeľstva Slovenskej republiky č. j. 1964/03-58/03/1 zo dňa 11. 02. 2003, zrušuje rozhodnutie Colného úradu K. č. j. 1307/2002/KE-M zo dňa 20. 11. 2002.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 884 168,- Sk, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný sťažovateľke vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

Ústavnému súdu bol 3. júla 2006 doručený návrh sťažovateľky na vydanie predbežného opatrenia, ktoré sťažovateľka odôvodnila nasledovne: „Dňa 28. 6. 2006 bola sťažovateľke doručená colná exekučná výzvy č. EX 1307/2002/KE-M/EV zo dňa 21. 6. 2006 s súpis hnutelných vecí majetku sťažovateľky, podliehajúci výkonu exekúcie.

Z týchto dokumentov vyplýva pripravovaný predaj majetku sťažovateľky žalovaným č. 4, ktorého realizáciou by došlo k vzniku škôd na majetku sťažovateľky vo výške presahujúcej 300 mil. Sk.

V snahe zabrániť vzniku týchto škôd, sťažovateľka navrhuje Ústavnému súdu SR, aby do rozhodnutia o jej sťažnosti zo dňa 16. 5. 2006, predbežným opatrením pozastavil vykonateľnosť colnej exekučnej výzvy č. EX 1307/2002/KE-M/EV zo dňa 21. 6. 2006 a aby Colnému úradu K. uložil povinnosť zdržať sa výkonu exekúcie hnutelných vecí sťažovateľky podliehajúcich výkonu exekúcie, spísaných colným úradom dňa 21. 6. 2006 v rozsahu: (...) a to až do doby rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľky zo dňa 16. 5. 2006.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pre plnení úradných povinností.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanoví zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia,

opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

1. Z čl. 127 ústavy vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu colného úradu č. j. 1307/2002/KE-M z 20. novembra 2002, k rozhodnutiu colného riaditeľstva č. j. 1964/03-58/03/1 z 11. februára 2003 a k postupom, ktoré týmto rozhodnutiam predchádzali, ako aj vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 2 S 19/03 zo 6. februára 2004 vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd v danom prípade nemá právomoc preskúmať tieto rozhodnutia, pretože ich postup a rozhodnutia preskúmal na základe opravného prostriedku sťažovateľky najvyšší súd. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k rozhodnutiam colného úradu, colného riaditeľstva a krajského súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sž-o-KS 92/2004 z 15. februára 2006, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 S 19/03 zo 6. februára 2004.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory

všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). Všeobecné súdy poskytujú ochranu plynúcu z citovaného článku ústavy tak, že postupujú v konaní súc viazané procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva:

«Podľa názoru odvolacieho súdu je správny záver prvostupňového súdu, že žalovaný ako aj colný úrad, pri rozhodovaní o vymeraní colného dlhu žalobcovi, vychádzali z dostatočne zisteného skutočného stavu veci.

Odvolačný súd zo spisu zaistil nasledovné skutočnosti:

V roku 1992 spoločnosť K. s. r. o. K. dovezla z T. strojné zariadenia na opracovanie kameňa a tieto boli prepustené na základe podaného návrhu konateľa tejto spoločnosti Ing. K. do colného režimu dočasného použitia s čiastočným oslobodením od dovozného cla (v tom čase záznamového obehu). Lehota na spätný vývoz tovaru, resp. na pridelenie iného colne schváleného určenia bola stanovená na 3 roky od jeho prepustenia do navrhovaného

colného režimu. Keďže deklarant nepožiadaval o predĺženie stanovenej lehoty a nepodal žiadosť o predelenie iného colne schváleného určenia, Colný úrad v K. rozhodnutím z 9. februára 1996 uložil spoločnosti K. s. r. o. za colný delikt pokutu v sume 30 000 Sk, ktorú deklarant uhradil. Zároveň dňa 12. decembra 1996 vymeral a oznámil deklarantovi colný dlh vo výške 21 600 024 Sk, ktorý vznikol prepustením tovaru do režimu dočasného použitia s čiastočným oslobodením od dovozného cla. Colnica v K. dňa 14. marca 1996 pod č. 2288/96 vydala výkaz nedoplatkov na dlžníka K. s. r. o. V odôvodnení sa uvádza, že colný dlh vznikol prepustením tovaru podliehajúceho dovoznému clu do voľného obehu a oneskorenou úhradou colného dlhu. Colný úrad K. vydal rozhodnutie o vzniku colného dlhu vo výške 8 061 297 Sk, ktorý vznikol porušením podmienok určených pri prepustení tovaru do režimu dočasného použitia s čiastočným oslobodením od dovozného cla. Uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20. februára 1998 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka: K., spol. s r. o. so sídlom v K. Krajský súd v Košiciach uznesením z 12. januára 2000 konkurz zrušil a to pre nedostatok majetku a z tohto dôvodu pohľadávka colného úradu voči dlžníkovi nebola v konkurznom konaní uhradená. Dňa 26. marca 2001 colný úrad začal konanie voči spoločnosti F. s. r. o. K., keďže bolo preukázané, že je vlastníkom tovaru, ktorý nebol prepustený do režimu voľný obeh v súlade s colnými predpismi. Rozhodnutím zo dňa 11. júna 2001 č. k. K 2001/8/ZK podľa § 80 písm. a) bod 3 zákona č. 180/1996 Z. z. v spojení s § 263 ods. 4 citovaného zákona rozhodol o predaji tohto tovaru. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 7 Sž 142/01 zo dňa 7. novembra 2001 toto rozhodnutie v spojení s rozhodnutím Colného riaditeľstva Slovenskej republiky zo dňa 18. júla 2001, č. 30778/01-2956/01/1 zrušil a vec vrátil Colnému riaditeľstvu Slovenskej republiky – žalovanému na ďalšie konanie. Dňa 11. júla 2002 Najvyšší súd Slovenskej republiky vydal rozsudok sp. zn. 7 Sž 67/02, ktorým rozhodol, že žalovaný je povinný konať vo veci vedenej pod č. k. 30778/01-2956/01/1 v spojení s konaním Colného úradu K. a rozhodnúť v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozsudku. Colný úrad v K. rozhodnutím zo dňa 16. augusta 2002 č. k. 1474/2002 konanie o predaji tovaru zastavil.

Colný úrad v K. v konaní o predaji tovaru zistil, že v roku 1997 došlo k zmene vlastníctva zahraničného tovaru, ktorý nebol prepustený do režimu voľný obeh v súlade s colnými predpismi. Predmetný tovar kúpila fyzická osoba podnikajúca pod obchodným

menom L. P. – P. (...) a to od zahraničného vlastníka, t. spoločnosti F. Kúpna zmluva bola uzavretá 7. novembra 1997. (...) L. P. (konateľ žalobcu) po nadobudnutí strojov do vlastníctva na požiadanie konateľa spoločnosti K. s. r. o. – Ing. K. v januári 1998 prenajal predmetné stroje spoločnosti K. s. r. o.

Zo spisu vyplýva, že žalobca – spoločnosť F. s. r. o. K. bola zapísaná do obchodného registra dňa 10. marca 1998 (konateľ spoločnosti L. P.). Dňa 15. marca 1998 L. P. ako konateľ tejto spoločnosti udelil Ing. K. plnú moc na zastupovanie spoločnosti F. s. r. o. K. vo všetkých úkonoch.

Colný úrad K. rozhodnutím zo dňa 20. novembra 2002 č. k. 1307/2002/Ke-M vymeral žalobcovi colný dlh vo výške 28 844 676 Sk, ktorý vznikol podľa § 397 ods. 6 colného zákona č. 238/2001 Z. z. v platnom znení v dôsledku nezákonného odňatia tovaru spod colného dohľadu. Žalobca sa stal colným dlžníkom dňa 13. júla 1998, kedy získal tovar do svojho vlastníctva a vedel, alebo mal vedieť, že tento tovar bol odňatý spod colného dohľadu [§ 397 ods. 7 písm. c) Colného zákona]. Žalobca podal proti rozhodnutiu odvolanie. Žalovaný rozhodnutím z 11. februára 2003, č. k. 1964/03-58/03/1 zmenil napadnuté prvostupňové správne rozhodnutie tak, že vzhľadom na zistenú počítačiu chybu znížil výšku colného dlhu o 3 000 Sk a zostávajúcu časť napadnutého rozhodnutia potvrdil.

Prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný pri rozhodovaní postupovali podľa ustanovení zákona č. 238/2001 Z. z. colného zákona v znení neskorších predpisov (ďalej len „colný zákon“). Tento zákon nadobudol účinnosť 1. júla 2001. Z ustanovenia § 458 ods. 1 colného zákona vyplýva, že na konanie začaté pred 1. júlom 2001 sa použijú doterajšie predpisy. Z administratívneho spisu odvolací súd zistil, že správne konanie vo veci vymerania colného dlhu žalobcovi sa uskutočnilo za účinnosti zákona č. 238/2001 Z. z. Preto podľa názoru odvolacieho súdu colné orgány v súlade so zákonom postupovali a rozhodli podľa tohto colného zákona.

Rozhodnutie o vymeraní colného dlhu žalobcovi bolo vydané 20. novembra 2002, t. j. po tom ako Colný úrad v K. rozhodnutím zo 16. augusta 2002, č. k. 1474/2002 uvedené konanie proti žalobcovi o predaji tovaru zastavil. Rozhodnutia colných orgánov, ktoré boli vydané v priebehu rokov 1996 – 2001, sa týkali vymerania colného dlhu colnému dlžníkovi, ktorý nie je totožný so žalobcom. Okrem toho colný dlh dlžníka K. s. r. o. K. vznikol za iných podmienok.

S ohľadom na horeuvedené sa odvolací súd stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že rozhodnutiu žalovaného vo veci vymerania colného dlhu žalobcovi nebráni prekážka „res iudicata“. Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v rozsudkoch sp. zn. 7 Sž 142/01 a 7 Sž 67/02, že žalobca nie je colným dlžníkom a nie je ani právnym nástupcom spoločnosti K. s. r. o. je aj podľa názoru odvolacieho súdu záväzným pre konanie a rozhodovanie vo veci predaja tovaru za účelom úhrady colného dlhu dlžníka – spoločnosti K. s. r. o. K.

Konanie a rozhodnutie vo veci vymerania colného dlhu žalobcovi je samostatné a jeho predmet nie je totožný s konaním a rozhodovaním colných orgánov vo veci vymerania colného dlhu spoločnosti K. s. r. o. Preto odvolací súd považuje za správny názor žalovaného, ako aj prvostupňového súdu, že nedošlo v danej veci k prekluzii nároku vymáhať clo tak, ako namietal žalobca.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že colné orgány v rámci colného dohľadu preukázali, že stroje, ktoré boli dovezené na územie Slovenskej republiky, po uplynutí lehoty stanovenej pri ich prepustení do režimu dočasného použitia s čiastočným oslobodením od dovozného cla (predtým záznamového obehu), neboli právne relevantným spôsobom prepustené do režimu voľného obehu, resp. do iného colne schváleného určenia, a preto sa ich štatút zahraničného tovaru nezmenil. Keď L. P. ako fyzická osoba podnikajúca pod obchodným menom L. P. – P. v roku 1997 kupoval tento tovar od t. vlastníka, nadobudol do vlastníctva zahraničný tovar. Nie je právne významné, že tento tovar sa fyzicky nachádzal na území Slovenskej republiky, nakoľko tento tovar nebol prepustený do režimu voľný obeh a tak nemohol získať štatút slovenského tovaru. Štatút slovenského tovaru tento tovar nezískal ani po prevode jeho vlastníctva na spoločnosť F., s. r. o. K.

Je nesporné, že jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti F., s. r. o. K. je L. P. Z dôkazov, ktoré boli vykonané v colnom konaní vyplýva, že žalobca nevykonal žiadny úkon, aby tovar dovezený zo zahraničia (podliehajúci dovozným platbám), bol prepustený do režimu voľný obeh.

Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný správny orgán pri zisťovaní podkladov pre rozhodnutie postupoval v súlade s ustanovením § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, t. j. zistil presne a úplne skutočný stav veci a za tým

účelom si obstaral potrebné doklady pre rozhodnutie. Zo skutočného stavu, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia, vychádzal v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia § 250i ods. 1 OSP prvostupňový súd, preskúmavajúci na základe žaloby zákonnosť rozhodnutia žalovaného. Zistený skutkový stav v čase vydania napadnutého rozhodnutia bol relevantný aj pre odvolací súd.

Colné orgány v napadnutých rozhodnutiach rozhodli, že colný dlh vznikol podľa § 397 ods. 6 colného zákona nezákonným odňatím tovaru spod colného dohľadu. Žalobca sa stal colným dlžníkom dňa 13. júla 1998, kedy získal tovar do svojho vlastníctva a vedel, alebo mal vedieť, že tento tovar bol odňatý spod colného dohľadu [§ 397 ods. 7 písm. c) colného zákona].

Odvolací súd sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že žalovaný vykonanými dôkazmi a ich vyhodnotením jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti preukázal zavinenie u žalobcu. K zodpovednosti žalobcu postačuje v intenciách colného zákona zavinenie z dôvodu nevedomej nedbanlivosti.

Podľa § 34 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní hodnotenie dôkazov patrí do pôsobnosti správnych orgánov. Proces hodnotenia dôkazov je ovládaný zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Zásada voľného hodnotenia dôkazov predstavuje zložitý myšlienkový postup, pri ktorom na základe logických úsudkov a po starostlivom uvážení všetkých dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia správnym orgánom.

Podľa názoru odvolacieho súdu sa žalovaný v súlade so zákonom riadil zásadou voľného hodnotenia dôkazov. V odôvodnení rozhodnutia colný úrad, ako aj žalovaný uviedli skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie a ako zhodnotili vykonané dôkazy. Súd sa stotožnil s konštatovaním prvostupňového súdu, že záver žalovaného o vedomosti žalobcu o odňatí tovaru colnému dohľadu neodporuje zásade logického uvažovania.

Odvolací súd poznamenáva, že v správnom súdnictve súd preskúmava zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia a postupu správneho orgánu. Správny súd preberá od správneho orgánu nielen dôkazný stav, ale aj jeho právne hodnotenie. Iným hodnotením, než ktoré vykonal správny orgán, by súd neprípustne a v rozpore so zákonom zasiahol do práva voľného hodnotenia dôkazov, ktoré patrí správne orgánu (§ 34 ods. 5 správneho poriadku).

Z postupu a rozsudku krajského súdu je zrejmé, že dôsledne skúmal, či napadnuté rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom.

Prvostupňový súd preto nepochybil, keď napadnutým rozsudkom žalobu zamietol.

Odvolačí súd sa preto stotožňuje so skutkovými a právnymi zvermi krajského súdu v odôvodnení rozsudku, považuje ich za úplné, vecne správne a nepovažuje za potrebné na nich nič meniť.

Na uvedenom nemení nič ani obsah podaného odvolania, ktoré podal žalobca, keďže toto neobsahuje žiadne také tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli niečo zmeniť na skutkových zisteniach a záveroch rozhodnutia krajského súdu. Odvolačí súd nemohol prihliadnuť ani na podanie žaloby zo dňa 20. januára 2006, keďže podľa tvrdenia žalobcu ide o dôkaz, ktorý mal byť vykonaný po skončení správneho konania.

Odvolačí súd preto rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny podľa § 219 OSP.»

Podľa názoru ústavného súdu uvedený výklad najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu, ktorý prijíma aj stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto

nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ sťažovateľka v sťažnosti pred ústavným súdom poukazovala na rozpor v judikatúre najvyššieho súdu, konkrétne medzi napadnutým rozsudkom a rozsudkom sp. zn. 4 SŽ 120/98 z 27. apríla 1999 (rozhodnutie č. 78/2000 Zbierky stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky) a v tejto súvislosti namietala porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru, k tomu ústavný súd poznamenáva, že tieto rozhodnutia aj keď sú podobné, v podstate sa však obsahovo nezhodujú. V konaní najvyššieho súdu vedenom pod sp. zn. 4 SŽ 120/98 navrhovateľ namietal v súvislosti s vymeraním colného dlhu jeho osobe to, že vlastnícke právo k tovaru, za ktorý mu bol vymeraný colný dlh, na navrhovateľa nikdy neprešlo, a teda nemohol byť uznaný za subjekt, ktorý mal vystupovať v colnom konaní. Najvyšší súd v uvedenom konaní považoval rozhodnutie správneho orgánu pri zistenom skutkovom stave, „za nedostatočne zdôvodnené v základe (časti týkajúcej sa ustálenia, že v dotknutom tovare ide o cudzí tovar v režime dočasného použitia v Slovenskej republike a že v žalobcovi ide o colného dlžníka) a v časti týkajúcej sa určenia výšky cla za jednoznačne právne nesprávne“, preto najvyšší súd napadnuté rozhodnutie správneho orgánu pre nedostatočne zistený stav veci, nesprávne právne posúdenie a nedostatok dôvodov zrušil. Podstatou v konaní pred najvyšším súdom napadnutého sťažovateľkou boli otázky odlišného charakteru, s ktorými sa najvyšší súd vysporiadal podľa názoru ústavného súdu ústavne konformným spôsobom, tak ako je to vyššie uvedené.

Navyše námietka sťažovateľky, ktorou namieta porušenie citovaných článkov ústavy a dohovoru rozpornosťou rozhodnutí najvyššieho súdu je rovnako zjavne neopodstatnená z dôvodu neexistencie príčinnej súvislosti medzi označenými základnými právami na jednej strane a namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu na strane druhej.

3. Sťažovateľka tiež namietala, že rozhodnutím najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

Ústavný súd poznamenáva, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa čl. 13 vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52). V okolnostiach prípadu však ústavný súd k takémuto záveru nedospel.

Ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, nevyplýva žiadna možnosť porušenia uvedeného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a sťažovateľka neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o porušení jej práva na účinný prostriedok nápravy. Sťažovateľke súdy neodopreli spravodlivosť ani účinný prostriedok nápravy. Dohovorom zaručené právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 pritom neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovieť všetkým procesným návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96). Preto bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vo vzťahu k uvedenému (namietanému) porušeniu práva ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03, I. ÚS 130/06).

Pretože v danom prípade najvyšší súd ako súd odvolací mal právomoc rozhodnúť spôsobom, o ktorý sťažovateľka žiadala (teda bol súdom s plnou jurisdikciou), pri svojom rozhodovaní nevybočil z uvedeného rámca platných a účinných právnych predpisov, preskúmal napadnuté prvostupňové rozhodnutie po právnej i skutkovej stránke a skutočnosť, že sťažovateľka nebola v konaní pred ním úspešná, nie je podstatná, keďže účinnosť prostriedkov nápravy pre účely čl. 13 dohovoru nezávisí na istote, že bude rozhodnuté v prospech sťažovateľky (napr. Vilvarajah a ďalší proti Spojenému kráľovstvu – 1991, Soering proti Spojenému kráľovstvu – 1989). Preto napadnutý postup najvyššieho súdu nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s možným porušením práva

sťažovateľky mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd v danej veci rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie čl. 13 dohovoru, tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

4. K námietke porušenia práva podľa čl. 2 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým poznamenáva, že prípadné úvahy o porušení čl. 2 ods. 2 ústavy v okolnostiach danej veci by boli závislé od vyslovenia porušenia práv uvedených v bode 2 II. časti tohto nálezu. Z horeuvedených skutočností však vyplýva, že najvyšší súd preskúmal predmetnú vec sťažovateľky zákonom predpísaným spôsobom, preto v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľky postupom a napadnutým rozhodnutím podľa čl. 2 ods. 2 ústavy.

5. Keďže ústavný súd predmetnú ústavnú sťažnosť odmietol, už neprichádzalo do úvahy, aby podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodoval o návrhu sťažovateľky na vydanie dočasného opatrenia, pretože takéto rozhodnutie môže prichádzať do úvahy len po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 29/03, I. ÚS 233/03, I. ÚS 289/06).

Ústavný súd napokon poznamenáva, že rozhodovanie o zrušení sťažovateľkou označených právoplatných rozhodnutí by prichádzalo do úvahy iba v tom prípade, ak by mu predchádzalo rozhodnutie o vyslovení porušenia jej práv. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, neprichádzalo do úvahy, aby ústavný súd o tejto časti sťažnosti rozhodoval.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2006